

Varjatud tõed

ehk KAS MÄNGIME?

TÕSIELUL PÕHINEV

MADIS KIVINE

Toimetaja: S. Rattiste
Esikaane kujundaja: Liis Raadik
Kujundaja ja küljendaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-20-7

Pärnu 2024

Trükk: Arial Bold

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Teie!

Kas tõesti uskusite sinisilmselt, et olete pääsenud? Jah – öeldakse, et tagasi ei tohi vaadata, tagasi ei tohi teha. Tuleb minevikuga leppida ja eluga edasi minna, kuid päriselt tagasi tegemata ma ikkagi ei jäta. Jah, te võite arvata, et ma vaid petan iseennast, püüdes end veenda, et olen väljaspool hädaohtu. Vale puha. Ma olengi väljaspool hädaohtu. Kes seda siis veel teada võib kui mitte mina – kibe eelis, mida mu seisund mulle siiski annab.

Kuidas see käiski – kui saad, siis pead ka andma ... Eks ma annangi. Teie kahjuks unustasite kogu oma nutikuses, et ma võin ja saan sellest kõigest kirjutada. Ja seda ma teen juba kasvõi sellepärast, et te mul selle ära keelaks, kui ainult saaks. Ning ka sellepärast, et minul pole mingit õigust arvete klaarimist nõuda – ja see abitus närib mu hinge. Ma lihtsalt pean midagi tegema, ükskõik mida, et teie ebaamoraalset käitumist – ja ka mind ennast teile vähemalt meeldegi tuletada.

Pealegi, kui ma teie tehtule tagasi mõtlen, ei tekita see mulle enam frustratsiooni, sest tegelikult oli see üks teie järjekordne põrguunenäo fantaasiamull, kus ning mille tagajärjel te näete nüüd välja nagu liivakasti serval istuvad ja mängimisest väsinud väikesed lapsed. Küllap mõistate ka ise, mis mulje endast „sõpradele“ maha jätsite ja millegipärast lasen ma teil sellega ka arvestada.

Huvitav küll, eks ole?

SISUKORD

I	Uued algused – milline õnn!	11-17
II	Krundid nagu soojad saiad	18-35
III	Naine saatana märgiga	36-52
IV	Jõulud on imede aeg	53-69
V	Sri Lanka – siit me tuleme!	70-82
VI	Me oleme nagu õed	83-97
VII	Suvila? Mis seal siis ikka	98-111
VIII	Võta mind kaissu, Laura!	112-132
IX	Siiri! Kurat küll! ... Mida sa teed? ..	133-140
X	Näritud, mitte saetud	141-178
XI	Ma ei tule siis sinu sünnipäevale! ...	179-187
XII	Ma tahan Sinu silmi avada	188-225
XIII	Selgused – selgused	226-239

Laura ärkas, ilma et oleks ripsmete vahelt veel väljagi piilunud. Teadvus imbus aeglaselt temasse, nagu ei tahaks teda hommikuga ehmatada. Ta lebas voodis, ohkas vaikselt ning kikitask kõrvu, et kuulda all kaljul randuvate lainete müha.

Laura ei vihanud Siirit selle pärast, et too temalt viimased aastad tema elust oli varastanud, sest elu ei saagi ju varastada. Siiri polnud varas, vaid petis. Selle ilmsikstulemine oli südantlõhestavalt valus. Ning kas see oligi vihkamine? Laura ei omanud sellist emotsionaalset seisundit. See oli talle võõras. Pigem oli ta Siiris hingematvalt pettunud.

Viimaks avas Laura eelmisel õhtul manustatud veini tagajärjel veidi paistes silmad, vaatas toalage ja jäi kuulatama. Tundus, et hommikusöögi ametlik osa oli läbi, seinatagune numbrituba hüljatud ning selle seltskond seadis end sisse aias. Siis, ihu katmas naturaalsiidist pidžaama, tõusis ta voodist. Tavaliselt magas ta kodus alasti, kuid soojamaareisidel ei suutnud oma armsaks saanud ööriietusest loobuda. See andis turvalise ja mõnusa jahedustunde. Ta avas terrassile viivad vitraažiga lükanduksed, ringutas sügavalt ja astus välja kahhelplaatidega kaetud rõdule.

Hommik ei olnud veel meeletult palavaks kiskunud. Tuul, millela ei saa ükski ookeaniäärne linn, puhus välja merele. Laura tundis seda oma kaelal, kui laskus mööda betoonist treppi rõdult alla. Nüüd libisesid tema jalad üle täiuslikult pügatud muru, tundes varvaste vahel pehmeid liblesid. Ta kõndis, kuni jõudis kaljuservani, tundmata mingitki hirmu sellele nii lähedal seista. Veel mõni päev tagasi ta seda ei julgenud. Nüüd oli Laural selleks lausa vajadus. Seal pööras ta pilgu horisondi poole ja võdistas tahtmatult õlgu.

Ookean oli täna kuidagi eriliselt sügav indigosinine. Päike oli tõusnud juba tunnikese eest. Üksikud kajakad kisasid kiledalt, kui mere kohal tiirlesid ja üles-alla söötsid. Ta vaatas, kuidas järjekordsed lained teineteise järel vastu kaljuseina rullusid ning see tundus kui tragöödia, sest need lained meenutasid talle teda ennast.

Laura ei liigutanud. Ta polnud veel valmis ringi pöörama ja hotelli naasma. Selle asemel seisis ta kaljuserval ja vaatas välja vee poole ning esimest korda oma elus karjus ta tuulde.

I

Uued algused – milline õnn!

Laurat saab tutvustada kui üht avatud südamega naist, kes eelkõige peab lugu kirglikest, sügavatest ning ausatest inimsuhetest. Ta armastab ja imetleb oma sügavaimal moel sõbrannasid ning püüab igapäevaselt õppida miskit ka enda kolmelt täiskasvanud lapselt. Vahel tunneb ta hetki, emotsioone ning lõhnu liigagi peadpöörivald ning suurelt. Laura armastab spontaansust, inimestega kohtumisi, pikki vestlusetki, naeru ... Eriti armastab ta oma tööd, tehes naisi veelgi kaunimateks, ja lausa jumaldab lapsemeelsust, lihtsust ning oma hobi – tantsimist. Ta usub põhjusi otsimata, et kõigel, mis tema elus, on mingi kindel põhjus.

Aastatega on ta õppinud lugu pidama üksiolemise hetkedest ning enam ei tundu üksinduses veedetud nädalavahetused hirmutavad. Talle meeldib väga lugeda raamatuid ja unistada oma suvekodust. Selle soetamine sai nii-öelda kinnisideeks, et kus oma kõikide laste ja lastelastega saaks koos ühiselt kasvõi mõnusaid jõule veeta. Sadu ja sadu kilomeetreid sõitis ta autoga ringi ning uudistas müüdavaid kinnistuid – kahjuks ikka ja

jälle tulutult. Mingitel hetkedel aga, olgu see siis kehvast tähtede seisust või muust tingitud, läks tema ostuhoog koos motivatsiooniga alla ning saabusid pimedamad hetked, kus ta sulgus endasse ning unustas kõik oma unistused, tõekspidamised ja imetlused. Laura hakkas kahtlema nii endas, suhetes kui ka viimasel ajal teda köitnud maagias.

Üsna varsti läksid liikvele jutud Laura soovist endale suvekodu osta ka tema sõprade hulgas ning loomulikult jõudis info tantsutrenni.

„Laura!” hüüdis lähenev naine, noor siresäärne, helesiniste silmadega blondiin Siiri, kes alles mõned nädalad tagasi treeningukaaslastega liitus. Seda imekaunite jalgadega naist ei võetud trennis kohe omaks. Temast õhkus nukrameelsust. Nägu, mis täis sunnitud lõbutsemist, oli tihti pigem tujutu kui särav, veidi nihkes ja pisut omamoodi segane. Jah, treeningukaaslased arvasid heaks teda just välimuse põhjal hinnata, kuid Siiri sisemaailm oli tegelikult hoopis teistsugune, kui pealtnäha paistis. Kui temal lapseas küsiti, et kelleks ta sooviks saada, vastas piiga hetkega:

„Kuulsaks!”

Laura oli just trennisusse välisjalanõude vastu vahetamas ja tõstis küsivalt pilgu.

„Jah?”

„Vastab see ikka tõele? Ma kuulsin, et sa otsid endale suvekodu.”

„Hmm!” ühmas Laura, takseerides küsijat. „Nendel juttudel on tõsi taga jah. Miks küsid?” uuris Laura uult trennikaaslaselt pilku eemaldamata ja endale üllatavaltki – pisut elevusrikkalt.

„Sellisel juhul on mul sulle häid uudised!”

„Tohoh! Mida sul siis pakkuda on?”

„Mu mehel on ehitusfirma, mis lisaks ehitusteenuste osutamisele tegeleb ka kinnisvaraarendusega. Ma eile täiesti juhuslikult kuulsin, kui ta kodus rääkis telefonis oma sõbrale, et üks magus-magus maatükk on tulnud saadavale. Et kui sul tõsine huvi, siis ma võin kodus rääkida ja täpsustada, kus ja mis.” Siiri vaikis hetkeks, puurides pilguga Laurat. „On huvi?”

„Oo-jaa! Muidugi on! Küsi ja uuri kohe kindlasti, kus see asub, ja loomulikult tahaksin teada ka selle „magustoidu” hinda.”

Vestluse ajal oli elevust täis Laura juba jõudnud kerge tuulepluusi endale selga vedida. Nüüd viskas ta trenniriietega koti õlale ning lausus kiiruga:

„Aga, *sorry!* Tõesti kiire täna. Mul on sõber külas ja ma ei taha tal lasta kauem end oodata. Eks anna mulle siis teada – ja mida rütem, seda parem. Sul minu telefoninumbrit vist ei ole, ega?”

„Ei, ei ole jah!”

Naised vahetasid numbreid, tegid kerge embamise ja lahkuti erinevatesse suundadesse.

-

Laura saabus koju, kus teda ootasid ees tema mees-sõber, vaasis värsked kollased roosid ja laual äsja valminud toit – praetud kohafileed kartulipüreega.

„Oii, musu! Nii head söögilõhnad!” ütles Laura, kui esikusse sisenes. „Juba ukse taga oli tunda!”

„Tere, kullake!” vastas Rain naerulsui ja lähenes kallimale. Nad embasid sügavalt ja vahetati paar kergelt loidu suudlust.

„Leidsid võtme üles?” küsiti mehe embusest.

„Kuidas ma sinu arvates siis sisse sain? ... Totu!”

„Totu?” Laura kallutas pea viltu ja naeratas pisut pilklikult. „Ma tajun, et neid on siin enam kui üks. Ega sa ise ka parem ei ole. Oled ise vahel samasugune totu kui mina, ehk totumgi.”

Mõlemad itsitasid.

„Aga nüüd ruttu sööma-sööma, enne kui toit ära jahtub!” Rain lasi Laura oma embusest lahti, tema käsi patsutas kergelt naise tagumikule ja suunas ta kaetud laua taha.

„Oot's! Ma käin kähku pesus ära. Kõva trenn oli – ma nii higine.”

„Mhh!” Rain raputas pead ning turtsatas. „Kas tõesti ei kannataks seda peale söömist teha?”

„Ei! Ma ei tunne ennast hästi. Ütlesin ju, et olen higine – öäkk!”

„Aga siis kähku! Toit ju jahtub!”

„Jaa, ma teen kähku!” Praktiliselt kohe, kui vannitola uks naise järel sulgus, kostus sealt, „musu! Tee vein ka lahti!”

„Jess, boss! Aga kumba ma enim teen, kas ... ” Rain tegi meelega pausi ja kuulatas – dušivesi hakkas pladiseema. Selge, tal tuleb endal otsustada ...

Laura vitsutas isuga kõike lauale kantut, juues toidule peale, alla ning ka kõrvale tubli koguse valget

Gruusia veini „Teliani Valley”. Raini rõõmsameelsus, lahkus ja vein sulatasid naise veel pisut umbuskliku hinge üsna lahti, nii et varsti lõkerdas ta vallatult Raini naljade peale. Ennast diivanile mugavalt istuma sättides patsutas Laura enda kõrvale.

„Tule-tule, istu siia!” Tema häälede oli tekkinud mingi pehme nurruv toon. Ta küll sõna otseses mõttes ei aelenud oma kohal, ent sättis end kuidagi ... nojah.

Rain võpatas kergelt, kui naise kõrvale istus ja punastas. Pikad teineteisest eemal oldud kuud olid jätnud oma jäljed – selgelt mõtlemine oli täiesti kinni jooksnud ning aju ei töötanud nii, nagu mees praegusel hetkel vajas. Ja mida seal salata, Laura oli oma napis kodukleidis pahvikslöövalt veetlev – tõeline kaunitar. Just selline, kes suudaks ka kõige vagama pühaku keelt limpsama panna ning patuseid mõtteid meeltele kedrata. Rain vaatas teda ja – uhh! ... tundis, et lihtsalt ei suuda end enam tagasi hoida ja tegelikult polnud seda ka vaja. Kohe-kohe oli see naine tema ... Milline õnn!

-

Kuna ennelõunaks lubas tormi, pidi Rain varakult ärkama, et päevaplaani võetud tööd enne algavat raju tehtud saaks. Ta avas oma rähma täis silmad ja suunas pilgu aknast paistvatele puulatvadele. Kõik oli korras, oksad liikusid täpselt nii, nagu sellisele varajasele hommikutunnile kohane – mitte liiga hoogsalt. Katusele saab selleks mõneks tunniks minna küll. Ka mõnusad